

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 007424 20 Увп
Бања Лука, 1.12.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Г. В. из Б., улица К. М. број .../..., и В. Б. из Б., улица П. С. број .../..., заступане по пуномоћнику Г. В. адвокату из Б. Д. БиХ (у даљем тексту: тужиоци), против рјешења број 01-111-24/19 од 25.4.2019. године Скупштина г. Б. (у даљем тексту: тужена), у предмету именована чланова градске изборне комисије, одлучујући о захтјеву тужилаца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 007424 19 У од 7.10.2020. године, у нејавној сједници одржаној дана 1.12.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужилаца за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаним рјешењем суда је, у ставу 1. изреке одбачена тужба против оспореног акта тужене, којим су именована три члана Градска и. к. Б., чији мандат тече од давања сагласности Централна и. к. Б. и Х. (у даљем тексту: ЦИК БиХ) на то рјешење, а које ступа на снагу након давања те сагласности. Ставом 2. изреке побијаног рјешења суда је одбијен захтјев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Одбацивање тужбе образложено је разлозима да је сходно одредбама члана 16. став 3. Закона о парничном поступку („Сл. гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, у даљем тексту: ЗПП) и члана 22. тачка 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) утврђено да за рјешавање предметног спора није надлежан суд у Републици Српској, јер је против одлуке скупштине града о именовану чланова градске изборне комисије правна заштита обезбијеђена путем ЦИК-а БиХ и коначно подношењем жалбе Суду Босне и Херцеговине, сходно чему акт који се тужбом оспорава није управни акт у смислу члана 7. ЗУС-а.

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање побијаног рјешења суда (у даљем тексту: захтјев) тужиоци оспоравају његову

законитост, из основа садржаног у одредби члана 35. став 2. ЗУС-а који се односи на повреду прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Сматрају да оспорени акт тужене представља коначни управни акт у смислу тачке 13. ЗОУП-а, па да побијано рјешење суда није правилно. Позивају се на Изборни закон Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 34/02, 35/03, 24/04, 19/05, 24/12, 109/12 и 45/18) и Изборни закон Босне и Херцеговине („Сл. гласник БиХ“ број 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32/10, 18/13, 7/14 и 31/16), а и Упутство о утврђивању квалификација, броја, именовању и разрјешењу и обуци чланова изборне комисије основне изборне јединице у Босни и Херцеговини („Сл. гласник БиХ“ број 57/17, 60/17 и 10/18, у даљем тексту: Упутство) према којем ЦИК БиХ даје писмену сагласност на одлуку о избору кандидата за чланове градске изборне комисије, уколико изабрани кандидати испуњавају прописане услове. У вези с тим износе разлоге као у тужби, наводећи да Комисија за провођење јавног огласа за избор и именовање чланова градске изборне комисије није поштовала правила поступка избора а и критеријуме за избор. Предлажу да се побијано рјешење суда укине и предмет врати на поновно суђење или да се преиначи уважавањем тужбе, те да се тужена обавезе да им надокнади трошкове састава тужбе по пуномоћнику адвокату у износу од 750 КМ, као и састава предметног захтјева у износу од 900 КМ, а и поднесеног захтјева из тужбе за одређивање привремене мјере и мјере обезбјеђења у износу од 1.200 КМ, те таксе на тужбу и пресуду у износу од 400 КМ, све укупно 3.250 КМ.

Тужена у одговору наводи да је побијано рјешење суда правилно и законито, те предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијано рјешење суда и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Поступак избора чланова изборних комисија, па тако и градске изборне комисије регулисан је Изборним законом Републике Српске и Изборним законом Босне и Херцеговине, при чему је у члану 17. став 3. Изборног закона Републике Српске прописано да чланове општинске/градске изборне комисије именује скупштина општине уз сагласност ЦИК-а БиХ, а одредбом члана 2.12. став 5. Изборног закона Босне и Херцеговине прописано да чланове градске/општинске изборне комисије именује скупштина града/општине, односно општинско вијеће уз сагласност ЦИК-а БиХ на основу јавног огласа по процедури коју утврђује ЦИК БиХ посебним прописом, с тим да су квалификације, број и именовање чланова комисије ближе регулисани Упутством.

Одредбом члана 7. став 1. ЗУС-а је прописано да се управни спор може водити само против коначног управног акта, а ставом 2. истог члана прописано да је управни акт, у смислу тог закона акт којим надлежни орган из члана 4. тог закона, рјешава о извјесном праву или обавези, односно непосредном личном интересу, физичких и правних лица или других странака у каквој управној ствари. То значи, да би се радило о управној ствари потребно је да надлежни орган управе, или други орган у вршењу јавних овлашћења, рјешава о извјесном

праву или обавези, односно непосредном личном интересу физичких и правних лица или других странака.

Неспорно је да је тужена, у оквиру овлашћења прописаних Изборним законом Босне и Херцеговине и Изборним законом Републике Српске, одлучивала о именовану чланова градске изборне комисије на основу процедуре и поступка који је регулисан изборним законодавством и Упутством, па да је и заштита учесника тог поступка обезбијеђена у оквиру органа који су дефинисани изборним законодавством, при чему је управо прописано да сагласност на именовање чланова градске/општинске изборне комисије даје ЦИК БиХ, те да тек давањем те сагласности, акт скупштине града/општине о именовану чланова градске/општинске изборне комисије добија елемент коначности, како је то правилно и закључио суд у побијаном рјешењу. У конкретном случају, на оспорени акт тужене о именовану чланова градске изборне комисије је ЦИК БиХ и дала сагласност, рјешењем број 06-1-07-1-255/19 од 15.5.2019. године, а са правном поуком да је против тог рјешења дозвољена жалба која се подноси Апелационом одјелу Суда Босне и Херцеговине, у року од два дана од дана пријема рјешења преко ЦИК-а БиХ, у складу са чланом 6.9. став 1. и 2. Изборног закона Босне и Херцеговине.

Према томе, како на оспорени акт тужене о именовану чланова градске изборне комисије, сагласност даје ЦИК БиХ, па да тек давањем те сагласности акт тужене о именовану чланова градске изборне комисије добија квалификацију коначности, произилази да оспорени акт тужене није коначан управни акт у смислу члана 7. ЗУС-а, на шта не утиче чињеница да је тужена у оспореном акту дала погрешну правну поуку да је то рјешење коначно у управном поступку и да против њега није дозвољена жалба али да се може покренути управни спор подношењем тужбе Окружном суду у Бијелини у року од 30 дана од дана достављања оспореног акта. Та погрешна правна порука у оспореном акту тужене не може бити основ за вођење управног спора против оспореног акта пред нижестепеним судом, јер је против те одлуке тужене правна заштита обезбијеђена путем ЦИК-а БиХ, а потом жалбом Суду Босне и Херцеговине, како је то правилно образложено у побијаном рјешењу суда, а која правна поука је и наведена у рјешењу ЦИК-а БиХ број 06-1-07-1-255/19 од 15.5.2019. године којим је дата сагласност на оспорени акт тужене.

Сходно наведеном, тужиоци су правну заштиту против оспореног акта могли остваривати једино путем ЦИК-а БиХ и коначно жалбом Суду Босне и Херцеговине против одлуке ЦИК БиХ, али не и у управном спору пред нижестепеним судом против оспореног акта тужене, па тако да је побијаним рјешењем суда правилно тужба одбачена у смислу одредбе члана 16. став 3. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, у даљем тексту: ЗПП), која одредба се на основу члана 48. ЗУС-а сходно примјењују на правила поступка која нису уређена ЗУС-ом, којом одредбом је прописано да ће се суд по службеној дужности огласити ненадлежним, укинути спроведене радње и одбацити тужбу кад утврди да за рјешавање спора није надлежан суд у Републици Српској.

Иако је у складу са том одредбом, правилно одлучивање у овој правној ствари подразумијевало оглашавање ненадлежним нижестепеног суда и

одбацивање тужбе, али како је суд тужбу правилно одбацио, то ипак није од утицаја на законитост побијаног рјешења суда.

Код таквог стања ствари, побијаним рјешењем суда није остварен ниједан од разлога из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев тужилаца, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Како је предметни захтјев одбијен, тужиоцима сходно одредбама члана 49. и 49а. ЗУС-а не припадају ни трошкови поступка по основу подношења предметног захтјева по пуномоћнику адвокату, а ни трошкови управног спора, у погледу којих је побијаним рјешењем суда одбијен захтјев тужилаца за накнаду тих трошкова, па тако да се и захтјев тужилаца за накнаду затражених трошкова поступка, одбија.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић